

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **Bělecký Mlýn s.r.o.** se sídlem Šemberova 66/9, Olomouc 772 00, zast. Mgr. Markem Gocmanem, advokátem, sídlem 28. října 291/438, Ostrava – Mariánské Hory 709 00, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**, sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc 779 11, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2014, sp. zn.: KÚOK/26476/2014/OŽPZ/7257, č. j. KUOK 35180/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 4. 6. 2014 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2014, sp. zn.: KÚOK/26476/2014/OŽPZ/7257, č. j.

KUOK 35180/2014, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, odbor životního prostředí ze dne 10. 2. 2014, sp. zn. OŽP 1726/2010, č. j. PVMU 8981/2014 40, kterým Magistrát města Prostějova rozhodnul o uložení odvodů za odnětí pozemku ze zemědělského půdního fondu podle ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění účinném pro projednávanou věc, tedy do 31. 3. 2015 (dále též „ZoZPF“ nebo „o ochraně ZPF“) ve výši 305.177,10 Kč.

[2] Dne 24. 8. 2010 žalobce zaslal Magistrát města Prostějov, odbor životního prostředí *Žádost o udělení souhlasu k odnětí pozemku ze Zemědělského půdního fondu (dále též „ZPF“) podle § 9 zákona č. 334/1992, Sb. ve znění pozdějších předpisů*, která obsahovala žádost o udělení souhlasu k odnětí pozemků ze ZPF, a to parc. č. 465/1, orná půda, výměra 5.194,4 m², parc. č. 465/2, orná půda, výměra 245,4 m², parc. č. 467/2, zahrada, výměra 243,0 m², vše v k. ú. Hluchov, obec Hluchov, okres Prostějov, celkově ve výměře 5.682,8 m². Dne 31. 8. 2010, vydal Magistrát města Prostějov, odbor životního prostředí *Souhlas k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu dle § 9 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně ZPF ve znění pozdějších předpisů*, č. j. PVMU 148818/2010 40, sp. zn. OŽP 1726/2010, který obsahoval pod bodem 1: *„Odnímá se trvale zem. Půda o výměře 5683 m² parcelní číslo 465/1, 465/2, 467/2 v katastrálním území Hluchov, kultura orná půda a zahrada, pro Zemědělskou stavbu s jízdnou.“* Dne 16. 8. 2011, Magistrát města Prostějov, odbor životního prostředí zaslal žalobci *Oznámení o zahájení řízení ve věci uložení odvodů za odnětí pozemku ze zemědělského půdního fondu a určení lhůty k provedení úkonu*, č. j. PVMU 95736/2011 40, sp. zn. OŽP 1726/2010, kterým zahájil správní řízení ve věci odnětí pozemku ze ZPF. Základní cenu zemědělského pozemku stanovil podle bonitovaných půdně ekologických jednotek stanovených oceňovací vyhláškou – příloha č. 22 vyhlášky č. 3/2008 Sb., o provedení některých ustanovení zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (oceňovací vyhláška), ve znění vyhlášky č. 456/2008 Sb. Základní cena výše uvedené parcely zemědělské půdy dotčené odnětím ze ZPF je dle BPEJ 33816 stanovena částkou 1,79 Kč/m². Pozemek je negativně ovlivněn faktorem životního prostředí dle části B zákona ZoZPF a to ochranným pásmem vodního zdroje II. stupně s ekologickou vahou vlivu 10 a dále je v území mimo plochy určené platnou územně plánovací dokumentací k zástavbě nebo pro jiné urbanistické funkce s ekologickou vahou vlivu 5. Tím je stanovena základní sazba odvodů za odnětí, která činí 26,85 Kč/m². Výsledná sazba odvodů za odnětí ze ZPJ je zjištěna tak, že se základní sazba odvodů za odnětí, upravená dle faktorů životního prostředí v části B zákona, násobí koeficientem třídy ochrany. U BPEJ 33816 je V. třída ochrany, kde je koeficient 2. Celková výsledná částka je 53,70 Kč/m². Orgán ZPF hodlal předsat odvod za trvalé odnětí ze ZPF za zábor o výměře 5683 m² v celkové výši 305.177,10 Kč.

[3] Dne 17. 8. 2011 požádal žalobce Magistrát města Prostějov o přerušení správního řízení na dobu, dokud nebude vydáno kolaudační rozhodnutí na stavbu *zemědělské stavby s jízdnou*. Ze spisového materiálu vyplývá, že se po telefonické domluvě řízení přerušuje do 31. 12. 2013. Dne 22. 8. 2011 tak Městský úřad Prostějov usnesením č. j. PVMU 97536/2011 40, sp. zn. OŽP 1726/2010 přerušil správní řízení ve věci uložení odvodu za odnětí půdy dle ustanovení § 11 odst. 2 ZoZPF.

[4] Dne 21. 1. 2014 zaslal žalobci Magistrát města Prostějov *Vyrozumění o pokračování správního řízení a záznam do spisu*, č. j. PVMU 8981/2014 40, sp. zn. OŽP 1726/2010. Dne 10. 2. 2014 Magistrát města Prostějov vydal *Rozhodnutí o uložení odvodů za odnětí pozemku ze zemědělského půdního fondu* v celkové výši 305.177,10 Kč, č. j. PVMU 8981/2014 40, sp. zn. OŽP 1726/2010. Dne 24. 2. 2014 podal žalobce odvolání proti Rozhodnutí o uložení odvodů za odnětí pozemku ze ZPF ze dne 10. 2. 2014. Odvolací námitky směřovaly k nedodržení zásad pro správné vyměření poplatků, jelikož nebyla dána žalobci možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, jakož ani nebyla stanovena lhůta pro předložení důkazů. Žalobce dále tvrdí, že správní orgán nedostatečně zjistil veškeré skutečnosti. Má za to, že odvod v jeho případě neměl být vůbec předepsán dle ustanovení § 11 odst. 3 ZoZPF. Dne 9. 4. 2014 vydal Krajský úřad Olomouckého kraje napadené rozhodnutí, kterým se odvolání žalobce zamítá a rozhodnutí Magistrátu města Prostějov se potvrzuje.

II. Obsah žaloby

[5] Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné a spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Žalobce odkazuje na stanoviska uvedená v odvolání a trvá na námitce týkající se neposkytnutí prostoru pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Dle žalobce mu měla být dána nová lhůta pro možnost vyjádření po přerušení řízení. Žalobce dále tvrdí, že správní orgány nedostatečně zjistily veškeré skutečnosti rozhodné pro vyměření předmětného odvodu. Žalobce poukazuje na skutečnost, že předběžný výpočet byl pouze orientační a teprve v souvislosti s kolaudací bude možno stanovit přesnou míru, přičemž poukazuje na to, že předběžnost výpočtu vyplývá i ze skutečnosti, že nebyla autorizována. Dle žalobce tak chybí konečný a autorizovaný výpočet. Dle žalobce může být výše odvodu stanovena na základě řádně zjištěného stavu. Žalobce dále tvrdí, že je zemědělský podnikatel a že využití staveb pro zemědělské hospodaření se v průběhu času mění a podstatné je právě vymezení způsobu užití takových staveb až v kolaudačním rozhodnutí. Žalobce má dále za to, že bylo správním orgánem pominuto ustanovení § 11 odst. 3 ZoZPF, podle něhož neměl být odvod v daném případě vůbec předepsán, jelikož se jedná o stavbu, kde bude jízďárna se stájem a skladem, dle žalobce je jasné, že buduje stavby pro zemědělské účely. Žalobce tvrdí, že budovy bude užívat především za účelem chovu koní a jejich následného prodeje, nikoli pro účely jízďárenství, provozování jezdeckého sportu nebo snad soukromého sportovního rekreačního areálu. Žalobce předpokládá, že majitelé kupovaných koní budou tyto využívat v zemědělské prvovýrobě a lesnictví při potahu, lesních pracích apod.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce k vyjádření žalovaného a vyjádření žalovaného k replice žalobce

[6] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 25. 7. 2014, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření uvádí žalovaný, že orgán ochrany ZPF rozhoduje dle § 11 odst. 2 zákona o ochraně ZPF o výši odvodů na základě pravomocného rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů. V daném případě se dle žalovaného jedná o odvody na základě pravomocného územního rozhodnutí. S ohledem na znění ustanovení § 123 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, kdy kolaudační souhlas není vydáván

ve formě rozhodnutí, orgán ochrany ZPF nerozhoduje o odvodech až po kolaudaci stavby na základě vydaného kolaudačního souhlasu. Jako podklad pro rozhodnutí o odvodech musí sloužit pravomocné územní rozhodnutí nebo stavební povolení. Žalovaný dále konstatuje, že v případě, že měl žalobce nové důkazy, mohl je v souladu s ustanovením § 65 odst. 1, zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s. ř.“ nebo „správní řád“) v době přerušení řízení o stanovení odvodů předložit na Magistrát města Prostějova. Předložit dokumenty mohl po doručení vyrozumění o pokračování v řízení o odvodech nejpozději však do vydání rozhodnutí o odvolání. Podle ustanovení § 9 odst. 5 písm. d) zákona o ochraně ZPF je výpočet odvodů povinnou přílohou žádosti o souhlas k odnětí. O výši odvodů rozhoduje orgán ochrany ZPF dle ustanovení § 11 odst. 2 zákona o ochraně ZPF samostatně na základě pravomocného rozhodnutí podle zvláštních předpisů a to dle přílohy cit. zákona. Orgán ochrany ZPF při řízení o odvodech neschvaluje návrh výpočtu odvodů doložený žadatelem k žádosti o souhlas s odnětím, ani na jeho základě nerozhoduje o odvodech, tzn., že návrh výpočtu odvodů přiložený k žádosti žadatele, v daném případě žalobcem, není pro orgán ochrany ZPF při stanovení odvodů závazný. Žalovaný na podporu svého tvrzení odkazuje na neúčinný zákon č. 388/991 Sb., o Státním fondu životního prostředí České republiky na bod 29. Závěrem žalovaný dodává, že pokud chtěl žalobce přehodnotit svůj stavební záměr, mohl požádat o změnu pravomocného územního rozhodnutí, jehož součástí se dle § 10 odst. 1 ZoZPF stal vydaný souhlas. V rámci řízení o jeho změně bylo možno v souladu s ustanovení §10 odst. 2 ZoZPF změnit i závazné stanovisko orgánu ochrany ZPF. K žalobní námitce týkající se bezprostředního sousedství stavby jízďárny s plochou sloužící zemědělské prvovýrobě žalovaný sděluje, že tuto námitku pokládá za samouúčelovou a současně vnitřně rozpornou. Tytéž stavební objekty nelze považovat buďto za stavby zemědělské prvovýroby nebo eventuálně za zpevněné plochy při bytové výstavbě nebo za výstavbu občanského a technického vybavení. Žalovaný dále setrvává na svém původním stanovisku a to, že předmětný stavební záměr, tak, jak je charakterizován v žádosti o souhlas a následně pak v územním rozhodnutí a stavebním povolení, nelze považovat za stavbu zemědělské prvovýroby ve smyslu ustanovení § 1 odst. 3 písm. a) ZoZPF, pro kterou by se za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu odvody nepředepisovaly.

[7] Žalobce ve své replice, doručené soudu dne 24. 8. 2014 uvádí, že řízení bylo zahájeno o žádosti, která nebyla podána osobami oprávněnými zastupovat žalobce. Správní orgán k ní tak neměl vůbec přihlížet a řízení zahajovat. Dle žalobce je tak řízení od samého začátku stíženo vadou. Žalobce zdůrazňuje, že je zemědělským podnikatelem a hospodář ve vlastním lese, dle žalobce zemědělská prvovýroba zahrnuje i lesnictví. Žalobce dále uvádí, že nikdy netvrdil, že stavba celého komplexu je určena jen k chovu sportovních koní. V místě samém je u jiného orgánu veřejné moci zaregistrován i chov hospodářských zvířat, který má přidělen i číslo stáje. Žalobce dále konstatuje, že celá stavba už stojí a žalobce požádal o předčasné užívání, ohledně čehož nabylo rozhodnutí právní moci dne 25. 11. 2011. Žalobce dále uvádí, že z celkového počtu koní, které má žalobce ustájeny, asi 15, jsou pouze dva, kteří jezdí na závody. Zbytek slouží k monitorování životního prostředí. Závěrem žalobce tvrdí, že zpevněné plochy byly vyznačeny Magistrátem města Prostějov až nyní, kdy se tvoří územní plán obce Hluchov. V tomto územním plánu je daná lokalita a stavby zde uvedené zahrnuta do plochy sloužící zemědělské výrobě.

[8] Ve vyjádření žalovaného k replice žalobce, doručené soudu dne 9. 1. 2015, žalovaný trvá na tom, že žádost byla podepsána osobou oprávněnou k zastupování žalobce, případně žalobcem samým. Dále uvádí, že skutečnost, že žalobce v době podání žádosti o odnětí půdy ze ZPF byl zemědělským podnikatelem, neznamená a nemůže sama o sobě znamenat, že předmětná stavba, jejímž byl žalobce v daném období investorem, je stavbou zemědělské prvovýroby. Co se týče změny stavby před dokončením, uvádí žalovaný, že případnou změnu musí investor uplatit v územním řízení, jehož součástí je souhlas s odnětím ze ZPF.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[9] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Zdejší soud po nařízeném soudním jednání dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem.

[10] Žalobce uplatnil část námitek přímo v žalobě a další námitky uplatnil jednak v replice a jednak při nařízeném soudním jednání. V žalobě se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí proto, že neměl možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, dále proto, že poplatek mu vůbec neměl být vyměřen, jelikož se jedná o zemědělskou prvovýrobu, a proto, že správní orgán měl posečkat s vydáním rozhodnutí o odvodech za odnětí ze ZPF do vydání kolaudačního souhlasu.

[11] V replice žalobce nově namítl, že nemělo být nikdy o žádosti zahájeno řízení, jelikož nebyla podána osobami oprávněnými zastupovat žalobce a správní orgán, tak k žádosti neměl od počátku přihlížet. Při soudním jednání doplnil uvedené námitky dalšími, dle kterých jednak odvoody neměly být vyměřeny žalobci, ale vlastníkově pozemků společnosti Taxenberg, a dále že na věc správní orgány aplikovaly špatné znění právní úpravy a že byla provedena digitalizace pozemku, tudíž byla provedena změna ve vyměření pozemků významná pro případné odvoody. U jednání zástupce žalobce uvedl, že bylo jeho cílenou procesní strategií uplatnit některé námitky až u jednání, nicméně měl za to, že se jedná o rozšíření námitek týkající se nezákonného vyměření odvodů za odnětí půdy ze ZPF.

[12] Podle § 72 odst. 1 s.ř.s. může žalobce podat žalobu proti správnímu rozhodnutí pouze ve lhůtě dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí. V této lhůtě je povinen žalobce taktéž vymezit základní žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. K později uplatněným žalobním bodům, tedy novým důvodům, ve kterých žalobce spatřuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, se nepřihlíží. Žalobce je oprávněn ve lhůtě do rozhodnutí soudu pouze rozšiřovat nebo omezovat včas uplatněné žalobní body. Při hodnocení námitek uplatněných v replice a u jednání z pohledu jejich včasnosti dospěl zdejší soud k závěru, že v případě námitek digitalizace se jedná o rozšíření námitek týkající se rozměrů pozemků, které jsou zásadní pro výpočet odvodů za odnětí půdy ze ZPF. Zároveň námitku, že žádost o odnětí ze ZPF byla podána osobami, které nebyly oprávněny zastupovat žalobce, soud považoval za částečné rozšíření námitek týkající se

odvodu za odnětí půdy ze ZPF, avšak pouze v tom smyslu, že hodnotil ve vazbě na níže uvedené závěry soudu podání žádosti jako skutečnost významnou pro toto řízení. Ostatní námitky soud považuje za opožděné a v odůvodnění rozsudku se k nim vyjádří pouze nad rámec v zákonné lhůtě uplatněnými námitkami v omezeném rozsahu.

[13] Zásadní námitka žalobce se týká vyměření odvodů. Žalobce má za to, že odvody neměly být v jeho případě vůbec vyměřeny, jelikož se jedná o výjimku dle ustanovení § 11 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ZPF, kdy se odvody nepředepisují pro stavby zemědělské prvovýroby.

[14] Odvody za odnětí ze ZPF jsou primárně založeny na tvrzení povinného subjektu, který žádá o odnětí zemědělské půdy. V případě, že by mělo dojít k aplikaci výjimky dle § 11 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ZPF, je tak pouze na žadateli, aby sám jednak tvrdil a zejména doložil, že jsou splněny podmínky pro aplikaci uvedené výjimky. Ze spisového materiálu soud zjistil, že žalobce v rámci své žádosti o odnětí půdy výjimku podle § 11 odst. 3 zákona o ZPF neuplatnil a naopak výslovně uvedl, že *výpočet odvodů bude proveden na základě skutečnosti*. Soud je proto plně přesvědčen, že žalobce byl již v momentu podání žádost seznámen s tím, že bude muset hradit odvod za odnětí půdy ze ZPF.

[15] V této souvislosti se soud nutně musel zabývat i jinak opožděně uplatněnou námitkou, že žádost byla za žalobce podána osobami, které k tomu neměly oprávnění. Tato námitka je podle názoru zdejšího soudu naprosto účelová. Ze spisového materiálu vyplývá, že v zastoupení jednatele žalobce je spolu s razítkem žádost podepsána na hlavičkovém papíře společnosti žalobce. Je naprosto nevěrohodné, že by podnikatelský subjekt jako žalobce by bez svého vědomí nechal užívat své hlavičkové papíry a originál razítka jinými osobami. Navíc je zřejmé, že následně byl žalobci doručen souhlas s odnětím půdy. Bez ohledu na jakoukoliv argumentaci žalobce tento akt orgánu státní správy se dostal do dispozice žalobce prostřednictvím datové schránky, a tedy lze předpokládat, že s listinami doručenými do datové schránky mohly manipulovat pouze pověřené osoby. Žalobce se proto nejpozději doručení uvedeného souhlasu mohl dozvědět o podané žádosti (bez které by konečně nikdy nedostal ani stavební povolení) a případně na ni adekvátně reagovat, pokud byla podána bez jeho vědomí. Již bez zastoupení jednatel společnosti podepsal „Vyjádření k Oznámení o zahájení řízení ve věci uložení odvodů za odnětí pozemku ze ZPF a určení lhůty k provedení úkonu“ ze dne 17. 8. 2011 na stejném hlavičkovém papíře. Soud má tak jasně za prokázané, že žalobce na řízení aktivně participoval, a teprve ve chvíli, kdy byla jasná výše odvodu, začal s účelovými kroky směřujícími k vyhnutí se povinností uhradit vyměřený odvod. Soud zdůrazňuje, že kdykoliv v průběhu řízení v případě, že by žalobce měl za to, že byla žádost podána neoprávněně, mohl na navazující úkony správního orgánu reagovat jiným způsobem než žádostí o přerušování a vyjádřením k zahájení řízení, případně odvoláním, tedy aktivní součinností na probíhajícím řízení, která směřovala k rozhodnutí věci samé.

[16] Pominutí výjimky dle ustanovení § 11 odst. 3 zákona o ochraně ZPF namítal žalobce až v rámci odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, když v předcházejícím řízení nikdy předcházející výpočet, který byl zpracován Ing. M. V. a který byl přílohou žádosti, nerozporoval. Naopak z citovaného Vyjádření ze dne 17. 8. 2011 vyplývá, že jediným důvodem, proč navrhoval přerušování řízení **ve věci uložení odvodů za odnětí pozemků ze**

ZPF do kolaudace stavby byl fakt, že teprve tehdy bude známa přesná výměra pozemků pro vynětí ze ZPF. Dokonce ani v samotném odvolání ale nevztahuje svoje námitky na celou stavbu, ale omezuje je na prostor stájí a jízdárny.

[17] Avšak jestliže žalobce tvrdil, že se v případě budované stavby jedná o stavbu zemědělské prvovýroby, ať už v jakékoliv její části, je na něm, aby v této souvislosti unesl důkazní břemeno. Rozhodně není na správním orgánu, aby žalobci primárně dokazoval, že se o stavbu zemědělské prvovýroby nejedná. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobce jakkoliv podpořil své tvrzení o zemědělské prvovýrobě. V této souvislosti je ve vztahu k budované stavbě klíčové ustanovení § 11 odst. 8 zákona o ochraně ZPF v příslušném znění, dle kterého se za stavby zemědělské prvovýroby, pro které se nepředepíše odvozy za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu se nepovažují stavby vázané na chov zvířat, které slouží jiným účelům, např. sportovním (dostihová dráha, výcviková hala apod.). Jízdárna jako objekt, vč. přidružených budov, není *prima facie* stavbou, která by byla pouze a výhradně zemědělsky prvovýrobní, neboť její určení může být velmi široké od sportovních účelů, přes volnočasové užívání až po pracovní využití. Bylo proto zásadní, aby žalobce již ve správním řízení (a nejpozději u soudu) byl schopen prokázat své tvrzení, že se v jeho případě jedná o zemědělskou prvovýrobu. Žalobce však v rámci správního řízení žádné důkazní prostředky nepředložil.

[18] U soudního jednání předložil žalobce soudu k uvedenému tvrzení mimo vyjádření jednatele žalobce nad rámec správního spisu kopii Bloku 1 a Bloku 2 Registru koní v hospodářství prokazující vlastnictví koní v chovu chovatele Claustra s.r.o., Deklaraci chovu koní ze dne 8. 9. 2014 a popis plemene Český teplokrevník. Předně je třeba k uvedeným důkazům konstatovat, že jakkoliv je společnost Claustra s.r.o. spojená se žalobcem osobou jednatele, nevyplývá z toho, že žalobce je vlastníkem jakýchkoliv jezdeckých nebo pracovních koní. Z deklarace ze dne 8. 9. 2014 sice vyplývá, že žalobce vlastnil 16 koní v období od 1. 6. 2014 do 3. 7. 2014, resp. 18 koní od 4. 7. 2014 do 31. 8. 2014, ale nijak to neprokazuje strukturu chovu, případně využití těchto koní, a zejména se to netýká období, kdy bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, které bylo vydáno žalovaným dne 9. 4. 2014, když pro soud je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. V případě koní ve vlastnictví společnosti Claustra s.r.o. dospěl soud k závěru, že počet těchto zvířat nekoresponduje s množstvím tvrzeným v citované Deklaraci. Nad to ani struktura těchto zvířat nepodporuje tvrzení žalobce o chovu koní pro jejich následný prodej dalším subjektům do zemědělství a účelu jízdárny jako prostoru pro základní výcvik hříbat, když z osmi doložených zvířat se pouze ve dvou případech jedná o hříbata, která následně slovy registru „odešla“, a to klisna Carmen a klisna Deborah, přičemž pouze v případě klisny Deborah deklaruje registr prodej hříběte, a to dokonce v roce 2013, tedy nikoliv době probíhajícího odvolacího řízení. Zvláštním případem je kůň Áres, o němž sám žalobce uvedl, že se jedná o anglického plnokrevníka, který byl chován k dostihovému sportu. Z předložených listinných důkazů proto naprosto nevyplývá nic v tom smyslu, že by žalobce choval koně k jím u jednání tvrzenému účelu, kterým je chov koní, výcvik a následný prodej hříbat dalším podnikatelům v zemědělské prvovýrobě. Zároveň z předložených listinných důkazů nijak nevyplývá, k jakému účelu žalobce choval nebo chová koně.

[19] Naopak z kopie veřejně dostupných webových stránek, kterou předložil u jednání žalovaný, vyplývá, že žalobce inzeruje možnost užívání jezdeckého areálu s ustájením dvaceti koní, kteří jsou obecně užíváni pro rekreaci a vyjížděky, jak pro veřejnost, tak pro hosty Běleckého mlýna

[20] Z uvedeného vyplývá, že žalobce nedoložil, že by se v případě nové stavby mělo jednat o jiný záměr fungování, tedy o zemědělskou prvovýrobu. K pojmu zemědělské prvovýroby zdejší soud opětovně uvádí, že zákon o ochraně ZPF pojem *zemědělská prvovýroba* nedefinuje. V ustanovení § 11 odst. 8 zákona o ochraně ZPF je vymezen pojem negativně a to, že za stavby zemědělské prvovýroby, pro které se nepředepíše odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, se nepovažují stavby vázané na chov zvířat, které slouží jiným účelům, např. sportovním (dostihová dráha, výcviková hala apod.). K pojmu zemědělské prvovýroby lze odkázat např. i na judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 Afs 81/2012 – 30, kde Nejvyšší správní soud konstatuje, že „[ž]ádný platný právní předpis (tedy ani zákon 252/1997 Sb., o zemědělství, zákon o lesích či prováděcí předpis) blíže nerozvádí, jaké konkrétní činnosti je možno zařadit pod pojem zemědělská prvovýroba a pěstování dřevin. **To, zda lze určitou činnost subsumovat pod zemědělskou prvovýrobu, příp. pod pěstování dřevin, proto musí správce daně posuzovat vždy v kontextu konkrétní věci, po řádné specifikaci činnosti, na jejímž základě daňový subjekt uplatňuje svůj nárok.**“ Obecně se má za to, že za zemědělskou prvovýrobu se označuje rostlinná výroba a živočišná výroba, tj. chov hospodářských a jiných zvířat a živočichů za účelem výroby potravin pro lidskou výživu, surovin pro další využití či zpracování a chov hospodářských zvířat k tahu. Je proto na správním orgánu, jak vyhodnotil realizovanou stavbu žalobce a zejména záležitosti na žadateli, zda specifikuje svůj záměr v žádosti dostatečně určitě tak, aby správní orgán stavbu mohl subsumovat pod zemědělskou prvovýrobu, kterou jako neurčitý pojem v mezích shora citovaného negativního vymezení správní orgán interpretuje dle svého uvážení *in concreto*. Zdejší soud konstatuje, že správní orgán ve správním řízení dle zákona vyměřil odvod vůči žalobci, který nespadá pod výjimky osvobození a ve svém jednání nepochybil. Během nařízeného soudního jednání žalobce svá tvrzení nepodložil takovými důkazními prostředky, které by zdejší soud jednoznačně označil za prokazující, že se jedná o prvovýrobu, a dospěl tak k jinému závěru než sám žalovaný. V hodnocení obsahu listin předložených k žádosti o odnětí půdy ze ZPF se zdejší soud ztotožňuje se žalovaným, když žalobce nijak rozumně nedokázal vysvětlit charakter některých částí stavby, jako je např. klubovna, sezónní stánek s občerstvením, které zjevně nasvědčují spíše komerčnímu nebo sportovnímu využití budovaného areálu. Zcela absurdní pak bylo vyjádření žalobce na dotaz soudu, že uživatelem jízdárny budou tam ustájení koně a vybudování parkovacích míst v areálu je nutné k jejich nakládce při převozu. Podle názoru zdejšího soudu žalobce v tomto případě jednoznačně neunesl své důkazní břemeno ani v řízení před správním orgánem ani v řízení před soudem. Zdejší soud považuje výše uvedenou **námítku za nedůvodnou**.

[21] Žalobce ve své žalobě dále brojí proti postupu správního orgánu a spatřuje pochybení v tom, že mu nebyl dán prostor před vydáním rozhodnutí pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, jakož mu i nebyla stanovena lhůta pro předložení důkazů. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci byla listinou *Oznámení o zahájení ve věci uložení odvodů za odnětí pozemku ze zemědělského půdního fondu a určení lhůty k provedení úkonu* ze dne 16. 8. 2011, č. j. PVMU 95736/2011 40, sp. zn. OŽP 1726/2010 stanovena lhůta dle ustanovení § 39 odst.

1 správního řádu v délce 8 dní ode dne doručení usnesení pro možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ze spisového materiálu je zřejmé, že bylo žalobci *Oznámení o zahájení řízení* doručeno dne 17. 8. 2011, ještě tentýž den žalobce požádal správní orgán o přerušení správního řízení do doby, než bude vydáno kolaudační rozhodnutí na stavbu: zemědělské stavby s jízdnou. Dne 22. 8. 2011 usnesením dle ustanovení § 64 odst. 3 správního řádu řízení přerušil. Přerušením řízení usnesením dle ustanovení § 65 odst. 1 správního řádu lhůty, týkající se provádění úkonů v řízení neběží. Vydaným usnesením o přerušení řízení tak uplynulo 5 dní z určené lhůty pro možnost vyjádření se. Dne 21. 1. 2014 bylo žalobci doručeno *Vyrozumění o pokračování správního řízení a záznam do spisu*, čímž lhůta pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí započala opět běžet od momentu přerušení. Žalobce tak měl další tři dny po doručení *Vyrozumění o pokračování správního řízení a záznam do spisu* možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Soud zdůrazňuje, že lhůta stanovená správním orgánem dle ustanovení § 39 správního řádu je povahy pořádkové. V tomto případě se jedná o stavění běhu lhůty, jelikož byla usnesením o přerušení řízení zastavena a po odstranění překážky v řízení lhůta pokračuje dále. V tomto případě lhůta pokračuje v běhu v momentu, co správní orgán oznámil, že pokračuje v řízení. Žalobci tak prostor pro vyjádření se k podkladům byl správním orgánem umožněn, což vyplývá z obsahu správního spisu. Zdejší soud také zdůrazňuje, že institut přerušení řízení **Námítka** tak zdejší soud považuje **za nedůvodnou**.

[22] Žalobce dále namítal, že výměra uvedená v souhlasu k odnětí ze ZPF je pouze orientační a teprve po kolaudaci je možné výměru přesně určit. Souhlas s odnětím je závaznou součástí dalších rozhodnutí, která budou vydávána později dle stavebního zákona. Pro další jednání správního orgánu je proto závazná výměra uvedená v žádosti žadatele, přestože je orientační. Správní orgán posoudí žádost a její přílohy z toho pohledu, zda půda může být odňata ze ZPF. Pokud má žádost veškeré náležitosti a neexistuje jiná překážka pro odnětí, správní orgán žádosti formou souhlasu vyhoví, spolu s výměrou. Konečná výměra je však v konkrétní výši uvedena v *Oznámení o zahájení řízení* na uložení odvodů. V rámci *Oznámení* je proveden správním orgánem výpočet, jedná se tudíž o autorizovaný výpočet provedený správním orgánem. Samotný souhlas je dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 38/2013 -30 „[p]ouhým souhlasem k odnětí ne příkazem k odnětí. Je třeba jej chápat jako oprávnění k využití pozemku odlišným způsobem nikoliv povinnost ho využít. Souhlas k odnětí půdy, respektive územní rozhodnutí, které tento souhlas přejímá, je teda pro věc zásadní v tom smyslu, že určuje v jakém největším rozsahu je možné pozemky ze ZPS odejmout.“ V této věci lze odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2001, č. j. 31 Ca 136/2000 - 13, publ. pod č. 866/2001 SJS, který výstižně uvedl, že „výše odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, která byla stanovena v souhlasu k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, vydaném podle § 9 odst. 6 zákona, a který se stává závaznou součástí rozhodnutí o umístění stavby či stavebního povolení, nemusí být totožná s výší odvodů, jak o nich nakonec rozhodne orgán ochrany zemědělského půdního fondu podle § 11 odst. 2 zákona. Konečná výše odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu tak může doznat změny nejen např. v důsledku úpravy velikostí záboru, ale i v souvislosti s poopraveným právním náhledem na věc v průběhu řízení. Na překážku tomu přitom nemůže být vzhledem k citovanému stanovení § 9 odst. 7 zákona ani skutečnost, že se výše odvodů stanovená v souhlasu k odnětí půdy stala součástí pravomocných rozhodnutí, vydaných podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu

(stavební zákon). Na rozdíl od předchozí právní úpravy odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, platné do 24. května 1999, se tak v současnosti rozhoduje o jejich výši podle § 11 odst. 2 zákona a nic na tom nemůže změnit skutečnost, že se tak děje v návaznosti na pravomocná rozhodnutí, vydaná podle stavebního zákona. Tuto návaznost je totiž třeba spatřovat zejména v ověření toho, že k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu skutečně došlo, v jakém rozsahu apod., nikoliv v tom, že by jimi byl orgán ochrany zemědělského půdního fondu vázán při rozhodování o výši odvodů. “Souhlas k odnětí je tedy podkladem pro územní rozhodnutí, které je v dalším jednání ve věci zásadní. O výši odvodů dle ustanovení § 11 odst. 2 zákona o ochraně ZPF rozhodne orgán v návaznosti na zahájení realizace záměru, tudíž v době, kdy je již stanovena výměra správním orgánem. Výměra byla dle výše uvedeného vyměřena v rámci zahájení správního řízení. Záměr se začíná realizovat v momentu, kdy je rozhodnuto o stavebním povolení na stavbu. Výměra, ze které je poté proveden výpočet výše odvodů, je vázána k momentu realizace, což je v tomto případě Rozhodnutí o stavebním povolení ze dne 18. 5. 2011, kde jsou pozemky vymezeny tak, jak uvedl žalobce ve své žádosti. Není tudíž pravdou, že je nutné posečkat do kolaudace, jak tvrdí žalobce. Přestože je soudu známa judikatura Nejvyššího správního soudu a praxe stavebního řízení, kdy lze na kolaudační souhlas posečkat, nejedná se o povinnost. Není povinností orgánu ochrany ZPF čekat na vydání kolaudačního souhlasu a tím i na přesnou výměru dle geometrického plánu. Soud zdůrazňuje, že v projednávané věci by kolaudační souhlas nezměnil rozhodnutí správního orgánu o tom, že má žalobce povinnost uhradit odvod za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu. Zdejší soud tak **námítku** žalobce považuje za **nedůvodnou**.

[23] S uvedeným související námítka týkající se digitalizace pozemků a případného zmenšení záboru odnímané půdy je taktéž nedůvodná. V momentu vydání rozhodnutí orgánu ZPF správní orgán nemohl vědět, zda k případné digitalizaci dojde, tudíž pokud by měl správní orgán čekat, až digitalizace proběhne, nemuselo by ani nikdy dojít k vyměření odvodů. K postupu, kdy žadatel zjistí, že není nutné vyjímát ze ZPF tak velký pozemek, jak uvedl v žádosti, se vyjadřuje Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 22. 5. 2014, č. j. 9 As 175/2012 – 25, kde konstatuje, že „[j]e možné, aby v těchto na sebe navazujících řízeních došlo k větší změně rozsahu záboru zemědělské půdy, než zohlednění nepřesností vzniklých během výstavby, které stěžovatel připouští. Nelze totiž vyloučit, že žadatel o odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu z rozličných důvodů (ekonomických, environmentálních, technologických aj.) dospěje v průběhu času k závěru, že pro svůj záměr potřebuje pozemky v menším rozsahu, než jaký původně předpokládal. Pokud k tomuto závěru dospěje po vydání souhlasu k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, avšak před vydáním rozhodnutí o umístění stavby, může jej zohlednit tak, že požádá o vydání rozhodnutí o umístění stavby jen na části pozemků, k jejichž odnětí byl souhlas dán. Ke stejnému závěru ovšem může žadatel o odnětí půdy dospět již době, kdy mu rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno, avšak ještě před vydáním stavebního povolení. V takovém případě má žadatel dvě možnosti jak postupovat: a) požádat o změnu rozhodnutí o umístění stavby z důvodu změny záměru (k přípustnosti změny z tohoto důvodu srov. Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M., Potěšil, L.: Stavební zákon. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck 2013, § 94); b) požádat o vydání stavebního povolení v rozsahu odpovídajícím zmenšenému záměru. Z povahy věci ale tato druhá možnost přichází do úvahy jen tehdy, kdy je možné, aby předložená projektová dokumentace zmenšeného záměru stále byla v souladu s již vydaným rozhodnutím o umístění

stavby, tedy nevybočovala z mezí vymezených tímto rozhodnutím. Ani vydání stavebního povolení žadateli o odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu nebrání v tom, aby svůj záměr zmenšil a nevyužil tak pozemky, na něž byla stavba umístěna a na kterých bylo povoleno její provedení. Pro takovou změnu slouží postup podle § 118 stavebního zákona, tedy povolení změny stavby před jejím dokončením (stejně jako pro původní stavební povolení se uplatní požadavek souladu s rozhodnutím o umístění stavby). Připuštění možnosti zmenšit skutečný zábor pozemků oproti předpokládanému rozsahu odnětí ze zemědělského půdního fondu odpovídá i zásadě minimalizace odnětí zemědělské půdy. S ohledem na zásadní význam zemědělské půdy pro ostatní složky životního prostředí je třeba pro nezemědělské účely využívat především nezemědělskou půdu. Musí-li však v nezbytných případech dojít k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, je mimo jiné třeba odnímat jen nejnutnější plochu [§ 4 písm. b) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu]. Povinnost řídit se zásadami ochrany zemědělského půdního fondu při zpracování zadání staveb a jejich umístování tak, aby došlo k co nejmenším ztrátám zemědělské půdy, výslovně plyne z § 7 odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. Na zásadu minimalizace odnětí zemědělské půdy úzce navazuje účel odvodu za odnětí ze zemědělského půdního fondu jako ekonomického nástroje ochrany životního prostředí. Odvody za odnětí se vztahují jen na odnímanou zemědělskou půdu (§ 11 odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu) a mají motivovat žadatele o odnětí půdy k tomu, aby omezil své požadavky na zábor zemědělské půdy skutečně nezbytný. Rozhodnutí o odvodech za odnětí půdy, výběr odvodu či jeho případné vymáhání probíhá v rámci tzv. dělené správy. O povinnosti platit odvod za odnětí půdy rozhoduje orgán ochrany zemědělského půdního fondu podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „spr. ř.“), výběr či případné vymáhání odvodu je pak svěřeno celnímu úřadu, který postupuje podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (ve vztahu k zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, tj. ke „starému daňovému řádu“, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, č. j. 9 Afs 60/2008 - 60, publ. pod č. 2182/2011 Sb. NSS). Postup podle daňového řádu se však uplatní jen pro tu část správy odvodu, které probíhá před celním úřadem, nelze jej využít k napadení samotného rozhodnutí orgánu ochrany zemědělského půdního fondu o odvodu za odnětí půdy. Při řešení případů, kdy ke zmenšení rozsahu předpokládaného záboru dojde až po rozhodnutí o odvodech, je tedy možné vycházet pouze z procesní úpravy dané správním řádem. Ten v § 100 a § 101 upravuje instituty obnovy řízení a nového rozhodnutí. Obnova řízení nepřipadá do úvahy, protože § 100 odst. 1 písm. a) spr. ř. vyžaduje, aby dříve neznámé skutečnosti existovaly již v době původního řízení, což není případ následného zmenšení záboru. Stejně tak ve věci nelze vydat nové rozhodnutí, neboť rozhodnutí o odvodech za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu nespadá pod případy vymezené § 101 písm. a) až d) spr. ř. a ze zákona o ochraně zemědělského půdního fondu nelze, byť jen podle jeho smyslu, dovodit splnění podmínky § 101 písm. e) spr. ř., tedy že by s vydáním nového rozhodnutí počítal sám zákon o ochraně zemědělského půdního fondu. Protože správní řád pro úpravu výše již vyměřeného odvodu nenabízí jiné prostředky než odvolací či přezkumné řízení, musí orgány ochrany zemědělského půdního fondu vykládat své zmocnění vyměřit odvod za odnětí půdy v návaznosti na pravomocné rozhodnutí podle stavebního zákona tak, aby předešly nežádoucí situaci spočívající v tom, že by došlo k vyměření odvodu i za půdu, které zemědělskému půdnímu fondu odňata nebyla.“ Zdejší soud uvádí, že žalobce nedoložil, kdy k samotné digitalizaci došlo. Dále zdejší soud konstatuje, že možnosti jak se bránit proti vynětí pozemku o větší výměře, než je poté reálný zábor věci, měl žalobce v průběhu celého správního řízení. Je nutné zdůraznit, že stavby jsou již postaveny a dne 25. 11. 2011 bylo

rozhodnuto o předčasném užívání stavby. Soud považuje **námítky** žalobce týkající se výměry pozemku **za nedůvodné**.

[24] Dále se zdejší soud nad rámec, pouze *obiter dictum*, ve zkratce zabývá námitkami uplatněnými opožděně. Jedná se o námitky uvedené nad rámec žalobních bodů, které nelze považovat za rozšíření žalobních námitek uvedených v žalobě.

[25] V rámci jednání žalobce namítal, že odvody neměly být předepsány jemu, jako stavebníkovi, ale měly být vyměřeny společnosti Taxenberg, jako vlastníkovu pozemku. Zákon o ochraně zemědělského půdního fondu ve znění účinném pro projednávanou věc v ustanovení § 9 odst. 4 jasně vymezuje, kdo je žadatelem o odnětí ze ZPF v rámci zákona. Ustanovení určuje jako žadatele toho, kdo podal žádost o souhlas k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu a v jehož zájmu má k tomuto odnětí dojít. Zákon nedefinuje žadatele jako vlastníka pozemku, ale jako osobu, v jehož zájmu má k odnětí dojít, v tomto případě žalobce. Proto je **námítka** žalobce zcela **bezpředmětná**.

[26] K námitce uvedené u soudního jednání týkající aplikace zákona ve špatném znění. Žalobce má za to, že mělo být aplikováno znění zákona o ochraně zemědělského půdního fondu do 31. 10. 2010. Zdejší soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na které odkazuje i sám žalobce, ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 38/2013 – 30, kde Nejvyšší správní soud k vyměření odvodů ve vztahu k novelizaci uvádí, že „[k]onkrétní výše odvodů se odvíjí od kritérií, která jsou stanovena v příloze zákona o ochraně ZPF - sazebníku odvodů za odnětí půdy ze ZPF. Zákon o ochraně ZPF byl v průběhu řízení o žádosti stěžovatele o udělení souhlasu s odnětím půdy ze ZPF novelizován zákonem č. 402/2010 Sb. tak, že o výši odvodů za odnětí půdy ze ZPF rozhodne orgán ochrany ZPF ve smyslu ust. § 11 odst. 2 podle přílohy k tomuto zákonu v návaznosti na pravomocné rozhodnutí vydané podle zvláštních předpisů s tím, že zákonodárce od 1. 1. 2011 stanovil, že při rozhodování podle ust. § 11 odst. 2 zákona vychází správní orgán z právního stavu ke dni nabytí právní moci prvního rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů. Novelizace se tak dotkla přílohy a způsobu výpočtu odvodu s tím, že odvod bude odvislý od tříd ochrany ZPF, které stanoví ministerstvo životního prostředí vyhláškou. Novelizována byla tedy hmotněprávní úprava určující konkrétní výši odvodů a odvod určený podle přílohy k zákonu o ZPF ve znění účinném do 31. 12. 2010 by byl vypočítán v jiné výši než podle přílohy ve znění účinném od 1. 1. 2011. V období od 1. 1. 2011 do 7. 3. 2011 pak konkrétní výši odvodu nebylo možno vypočítat, protože vyhláška č. 48/2011 Sb., o stanovení tříd ochrany, nabyla účinnosti až dne 8. 3. 2011. V přechodných ustanoveních této vyhlášky bylo stanoveno, že při rozhodování o odvodech podle ust. § 11 odst. 2 zákona o ochraně ZPF, ve znění zákona č. 402/2010 Sb., se pro výpočet odvodů použije vyhláška č. 48/2011 Sb. ve znění účinném ke dni nabytí právní moci prvního rozhodnutí, jehož je souhlas podle ust. § 9 zákona o ochraně ZPF závaznou součástí, popř. ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o souhlasu podle § 9 zákona č. 334/1992 Sb.“ Zdejší soud na základě výše uvedeného konstatuje, že pro určení toho, jaké znění zákona se pro vyměření odvodu použije je zásadní, kdy nabylo právní moci územní rozhodnutí, tedy první rozhodnutí, kde je souhlas k odnětí závaznou součástí. U odnětí pozemku, kde je výměra větší než 1.000 m² je podkladem územní rozhodnutí, které je vydáváno ve formě závazného stanoviska. Pokud je plocha v rozmezí 300 až 1.000 m² je o změně využití pozemku rozhodnuto územním souhlasem. Proto je v tomto případě, kdy je

odnímaná plocha větší než 1.000 m² rozhodným podkladem územní rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 15. 3. 2011. Je tudíž zřejmé, že se v tomto případě použije pro rozhodování o odvozech vyhláška účinná ke dni nabytí právní moci územního rozhodnutí, k 15. 3. 2011. **Námítka** žalobce je tak **nedůvodná**.

V. Shrnutí a náklady řízení

[27] S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[28] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2015 č.j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. 5. 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu